Bezig zijn met jezelf; het juiste en het verkeerde geloof

11 juli 1958
lezing 33

“Ik groet jullie in de naam van de Heer. Zegeningen breng ik voor ieder van jullie: gezegend is dit uur.

Er zijn veel goede, vriendelijke en zelfs spirituele mensen die als ze deze lezing horen, zeggen dat het niet goed is om zoveel met jezelf bezig te zijn. Zij vinden dat het beter is om meer aan anderen te denken. Zij zeggen dat het bezig zijn met jezelf tot egoïsme leidt. Natuurlijk hangt het er helemaal vanaf hóé je met jezelf bezig bent en hóé je aan anderen denkt. Het is inderdaad niet goed om op een destructieve manier vol zelfmedelijden over jezelf te denken, je te beklagen over je lot, of te tobben over dingen die je in het leven gemist hebt; of n over zaken die je niet in de hand hebt en daardoor ook niet kunt veranderen. Wie daartoe geneigd is, moet niet alleen proberen de aandacht te verleggen van zichzelf naar anderen, maar zou ook moeten leren dit bezig zijn met zichzelf een meer productieve vorm te geven. Voor wie dit niet kan, is het oneindig veel gezonder om aan anderen te denken door ze te helpen, door iets van zijn egoïsme op te geven en door iets op te offeren, om zo hulp te bieden aan hen die hem nodig hebben. Maar wie toe is aan het op de juiste manier bezig zijn met zichzelf, kan ook op de goede manier aan anderen denken en dit voortdurend in de praktijk brengen. Het een sluit het ander niet uit. Als je anderen helpt en daarbij je eigen zorgen en problemen vergeet, doe je iets echts waardevols, zowel voor de mensen als voor jezelf.

Je kunt trouwens ook op een verkeerde manier met anderen bezig zijn.

En hoe vaak gebeurt dat niet. Het voortdurend bezig zijn met zaken van anderen, ze bekritiseren en over ze oordelen, helpt je beslist niet om minder egoïstisch te worden. Het feit dat je aan anderen denkt en niet aan jezelf, is geen garantie dat je spiritueel bezig bent; net zo min als het feit dat je aan jezelf denkt een bewijs zou zijn van je egoïsme. Alles draait om hóe je het doet. In beide uitersten is het zo vaak een kwestie van jezelf misleiden. Als je destructief en oordelend over anderen denkt, kun je proberen te geloven dat dit goed is door vast te houden aan een ooit gehoorde uitspraak dat met jezelf bezig zijn schadelijk is. Zo misbruik je deze waarheid om je verkeerde denkwijze goed te praten. Aan de andere kant wordt de onproductieve en verzwakkende manier van met jezelf bezig zijn vaak verhuld, verborgen onder het mom van: “Ik moet mezelf leren kennen, ik moet mijn gevoelens onderzoeken”, maar dat onderzoek komt nooit echt van de grond. Wees dus voorzichtig hoe je denkt over jezelf en over anderen. Onderzoek jezelf ook in dit opzicht, vrienden.

Er is nog een mogelijkheid. Iemand die spiritueel ontwikkeld is, kan alles in het werk stellen om aan anderen te denken, zichzelf op te offeren, ze naar zijn beste vermogen te helpen en zo heel veel goed te doen. Maar juist van zó iemand wordt méér verwacht, omdat zijn spirituele ontwikkeling dat vraagt. En dat is: de zuivering van zijn motieven en een grondige zelfkennis. Beide zijn onmisbare vereisten voor spirituele ontwikkeling. Zo iemand kan dit deel van zijn taak verwaarlozen en ervan wegvluchten door sterk de nadruk te leggen op het helpen van anderen. Deze hulp aan anderen - ik zeg het opnieuw - hoeft er beslist niet onder te lijden als je jezelf beter leert kennen. Integendeel. Ga alsjeblieft na hoe je eigen houding in dit opzicht is.

Ieder van jullie die deze woorden hoort of leest, is toe aan de juiste wijze van zelfonderzoek, waarbij hulp aan anderen er nooit bij in hoeft te schieten. Misschien doe je in veel opzichten al de juiste dingen en heb je zelfs de juiste gedachten. Maar als je je verder ontwikkelt is dat zoals je heel goed weet niet genoeg. Het is van wezenlijk belang dat je gevoelens zuiver en oprecht zijn. Om zover te komen is het noodzakelijk dat je jezelf voortdurend toetst, dat je streng en kritisch tegenover jezelf bent en nagaat in hoeverre je daden, gedachten en gevoelens op de spirituele waarheid en wet zijn afgestemd. Want wie zichzelf niet kent, kan anderen niet kennen. Wie zichzelf niet begrijpt, kan anderen niet begrijpen. En wie niet van zichzelf kan houden, kan ook niet van anderen houden.

Opnieuw kan hier tegenin gebracht worden dat houden van jezelf een vorm van egoïsme is. Opnieuw zeg ik dat dit alleen waar is als je op de verkeerde manier van jezelf houdt door je gemakzuchtig te onttrekken aan de pijn die bij het leven hoort en aan de verantwoordelijkheid daarvoor. Dat is het kleine zelf, dat je niet in de watten moet leggen, maar dat je stevig aan moet pakken. Maar als je niet beschikt over een gezond zelfrespect en niet houdt van je hogere zelf - het goddelijke wezen dat je bent - kun je nooit oprecht van anderen houden. Dit gezonde zelfrespect en deze gezonde liefde voor jezelf kan alleen maar ontluiken als je alles doet wat je je in de geest hebt voorgenomen om op deze aarde aan spirituele ontwikkeling te bewerkstelligen. Als je dit verwaarloost - hoe zeer je dit ook toedekt met uitvluchten en zelfbedrog - blijft diep in je onderbewuste het feit dat je ontwikkeling niet is zoals die zou moeten zijn: dat je een aantal spirituele wetten niet nakomt, zowel gevoelsmatig als in gedachten en daden; dat je op de een of andere manier jezelf ontvlucht. Dit alles leidt tot zelfverachting, wat de ware oorzaak van elk minderwaardigheidscomplex is, ook al heb je er nog zulke redelijke argumenten voor. Daarom kun je alleen maar respect voor jezelf hebben als je op een spiritueel gegronde manier jezelf ontwikkelt en aan anderen geeft. En alleen als dit goed gefundeerde zelfrespect er is, kun je waarlijk anderen respecteren.

Zo zie je, vrienden, hoe ook hier de cirkel zich weer sluit. Hoe meer je op de juiste manier met jezelf bezig bent, hoe minder egocentrisch je wel moet worden en hoe beter je in staat zult zijn anderen te helpen en ze goed te doen. Kijk kritisch naar jezelf en met mededogen naar anderen. Maar hoeveel mensen, zelfs spirituele mensen, doen precies het tegenovergestelde? Ze negeren zo vele van hun fouten, hun zieke neigingen, zelfs fouten en neigingen die overduidelijk zijn voor ieder ander. Maar ze staan altijd klaar om anderen te veroordelen, zo niet met woorden dan toch wel in hun gevoelens en gedachten.

Het is zo belangrijk, vrienden, om de tekortkomingen van anderen te leren accepteren, zoals je ook je eigen tekortkomingen moet leren accepteren. Ook hier is weer de manier waarop van het uiterste belang. Ik ga daar niet opnieuw op in, want ik heb het al vaak genoeg over dit onderwerp gehad. Als je op de juiste manier je eigen fouten accepteert, kom je niet tot zelfbeschuldiging, tot wanhoop en moedeloosheid wanneer je ontdekt dat je niet zo volmaakt bent als je dacht.

Maar je zult ook niet willen blijven zoals je bent! Bij alles wat de mens kan doen, is er altijd sprake van twee totaal verkeerde uitersten en de éne ‘juiste’, maar moeilijke middenweg. Misschien wordt het je daardoor wel duidelijker dat niets op zichzelf ooit goed of slecht, juist of verkeerd is. Het is altijd het ‘hoe’ of het juiste midden tussen de twee verkeerde uitersten, waaruit blijkt of je op de goede weg bent. Dus alleen als je jezelf op de juiste manier accepteert, zul je in staat zijn anderen te accepteren *zoals ze zijn* en naar die ene spirituele wet te leven die van je vraagt je in te spannen waar dat resultaat kan hebben. En dat kan alleen maar in jezelf zijn. Jij bent de enige mens waarover je genoeg macht hebt om die te veranderen. Nooit, nooit kun je een ander veranderen. Je pogingen daartoe zullen altijd vergeefs zijn. Je kunt echter wel helpen een ander in zoverre te beïnvloeden dat hij of zij misschien wel besluit zichzelf te veranderen. Deze invloed kan alleen maar waarlijk productief zijn als jij eerst het voorbeeld geeft. Zolang de fouten van anderen je op de een of andere manier uit je evenwicht brengen, betekent dit dat je er diep van binnen verbolgen over bent. En nog meer over het feit dat je dat van jezelf niet mag. Deze innerlijke reactie betekent dat je een spirituele wet overtreedt. En dat is een heel goede graadmeter voor hoe ver je bent in het in alle nederigheid accepteren van jezelf zoals je echt bent. Hoe rustiger je blijft onder de fouten van anderen, des te meer heb je jezelf geaccepteerd zoals je bent. Dan heb je een gezonde basis in je ziel, hoeveel onvolmaakts er ook nog in je moge zijn. Maar hoe harder je innerlijk vecht tegen anderen zoals die nu zijn, des te heftiger weiger je jezelf te accepteren. Blijf ook daaraan denken, vrienden!

Je moet dus leren mensen te accepteren zoals ze zijn en tolerant te zijn over fouten die jij misschien zelf niet hebt. Vaak moet je zelfs verder gaan. Wat je vooral veroordeelt in een ander zijn juist de fouten waaraan je zelf ook lijdt. Natuurlijk ben je je daar niet van bewust, maar het is wel zo. Alleen door jezelf door en door te leren kennen, kun je ook anderen gemakkelijker accepteren, ze beter begrijpen en meer van ze houden. Tolerantie betekent niet dat je blind hoeft te zijn. Juist iemand die in wezen intolerant is, wenst de fouten van een ander vaak niet te zien als er sprake is van een grote sympathie of liefde. Hij wil de fouten dan niet zien omdat hij diep van binnen bang is dat hij niet meer van die ander kan houden als hij ze wel zou opmerken. Dit is natuurlijk niets minder dan intolerantie. Als je degene van wie je houdt, kunt accepteren zoals hij of zij is, hoef je je ogen niet te sluiten voor zijn of haar fouten. Daar komt nog bij dat zo iemand ervan overtuigd raakt dat

hij het toppunt van tolerantie is, omdat hij nooit iets fouts ziet in degenen van wie hij van houdt. Dat is ook weer een van die maskers die de mens zo vaak opzet.

Werkelijke tolerantie en ware acceptatie vind je in degene die helder de fouten van een ander ziet en niet bang is dat hij daardoor de ander minder zal respecteren of minder van hem zal houden. Met zo'n instelling help je niet alleen de anderen om je heen, maar ook jezelf. Ik vraag ieder van jullie om hier heel zorgvuldig over na te denken. Vraag jezelf in je volgende meditatie af of je misschien niet te kritisch jegens anderen bent en ze misschien juist wel veroordeelt, zelfs al denk je dat je dat niet doet. Maar je emotionele reacties op anderen wijzen daar misschien wel op. Kijk daar vooral naar. Vraag jezelf verder af of je niet blind voor enkele van je eigen fouten bent terwijl je zo bezig bent met het vechten tegen de fouten van anderen. Als je dat doet en op de juiste manier reageert op wat je vindt, zul je door die verandering van houding een grote, nieuwe vrede gaan ervaren; dat verzeker ik je. Want wat jou van je vrede en innerlijke harmonie berooft, is nooit dat wat anderen doen maar altijd en uitsluitend je eigen verkeerde innerlijke houding en je innerlijke gevecht tegen omstandigheden die je niet kunt veranderen. En wat nog belangrijker is, het is niet aan jou om ze te veranderen. Het is aan jou om jezelf te veranderen. Wanneer dat eenmaal is gelukt, ben je vrij en voel je je op een nieuwe manier onafhankelijk van het gedrag en de reacties van anderen, die je uiteindelijk nooit enige schade kunnen toebrengen.

Nu zou ik het graag over twee facetten van 'geloven' willen hebben.
Allereerst zijn er veel mensen die heel oprecht hun spirituele ontwikkeling nastreven, maar hun vertrouwen schiet tekort. Altijd is er ergens een verborgen twijfel: "Is het werkelijk waar? Is het geen verbeelding? Laat ik me niet misleiden door dit alles?" Ik zou met jullie graag willen praten over wat je daarmee aan moet, vrienden. Op de eerste plaats is het niet verstandig die sluipende twijfel opzij te zetten. Je doet dat zo vaak en met oprechte bedoelingen: een deel van jou wil die twijfels niet. En op de een of andere manier denk je dat ze wel weg zullen gaan als je ze maar toedekt. Maar zoals je weet kan niets, dat naar het onderbewuste wordt verdrongen, met enig succes worden afgedaan. Je bent bang om die twijfels boven te laten komen. Dat zou je koers wel eens kunnen veranderen, denk je. Het zou wel eens het eind van je spirituele weg kunnen betekenen.

Maar dat hoeft niet. Als je eenmaal begrijpt dat dit twijfelende stuk niet je hele persoonlijkheid is en dat er ook nog een ander stuk in je is dat wél gelooft, dan is die angst er niet meer. De menselijke ziel zit vol tegenstrijdige impulsen, in elk opzicht. Hoe eerder je dit doorkrijgt en niet meer wanhopig wordt als je bij het negatieve komt of bij het stuk dat je niet wilt zien, des te beter. Het probleem komt voort uit je misvatting dat óf het een óf het andere waar is. Beide kanten hebben hun eigen werkelijkheid in je ziel en vechten met elkaar. En zolang je de kant in je niet accepteert, die je niet wenst te erkennen, kan de strijd niet succesvol worden gestreden. Het wordt gemakkelijker als je allereerst begrijpt dat je wat dit betreft uit twee volkomen tegengestelde delen bestaat. En dat dit ook kán. Of het nu gaat om geloof tegenover twijfel of om welk ander knelpunt in je karakter, dat maakt niet uit. Als je dat twijfelende stuk in jezelf eenmaal hebt erkend, volg dan mijn raad: besef dat het Gods genade is als zo'n volkomen weten (ik noem het niet eens meer geloven) en ervaren van Gods bestaan aan een mens wordt *gegeven*. Probeer dit gebrek aan totaal geloof nederig te bekijken. Zeg tegen jezelf: "Ik heb die genade nog niet verdiend. Ik kan niet beoordelen wat ik verdien of niet. Met mijn 'half-geloof' moet ik doorworstelen op mijn weg. Het gewillige stuk in mij wil ontwikkeling, wil een beter en emotioneel volwassene mens worden om het leven beter te kunnen (be)leven en anderen effectiever te kunnen helpen en van ze te kunnen houden. Daarbij wacht ik geduldig en nederig tot Gods genade me gegeven wordt".

Als je die gedachten en gevoelens ontwikkelt en blíjft vechten tegen je lagere zelf dat altijd de weg wil verduisteren en je pad wil blokkeren, moet je op een dag tot dit totale geloof komen, dat beloof ik je. Dan heb je God op zo'n manier ervaren dat je volkomen overtuigd bent. Maar net zo min als de ervaring en genade van anderen jou kunnen overtuigen - hoe ze het ook mogen proberen - zal jouw ervaring van Gods waarheid en bestaan in jouw leven anderen kunnen overtuigen. Je kunt het niet overbrengen op anderen die nog worstelen om deze goddelijke genade te verkrijgen: het volledig geloven. Ieder individu moet deze ervaring en verandering in z'n zielsontwikkeling zelf bewerkstelligen.

En dan nu het tweede facet aan 'geloven'. Veel mensen zouden op dit moment niet vollediger kunnen geloven dan ze doen. Want iedere onzuiverheid in de ziel beïnvloedt op de een of andere manier de volkomenheid van het geloof. Daar ben je je meestal niet van bewust.

Een volkomen geloof betekent: geen enkele disharmonie in je leven en geen spoortje angst. Maar niemand van jullie is al zo ver. Toch zijn er die een sterker geloof hebben dan anderen. Maar vaak is er bij deze mensen een niet toegegeven gevoel of behoefte speciaal te zijn in de ogen van God. Ze zijn 'lievelingskinderen' van de Heer, zij hebben een heel bijzondere relatie met de Vader. Ze zijn geheel uniek en denken dat ze God voor zichzelf kunnen hebben. Dit is een schadelijk gevoel en het is ook gevaarlijk, omdat er zo veel trots in zit en ook omdat het zo gemakkelijk is jezelf voor de gek te houden. Als zelfrechtvaardiging wordt altijd aangevoerd dat dit toch prachtig is, een uiting van devotie en spiritualiteit. Maar hier hebben we één van die gevallen waarbij goede en zuivere motieven - en het verlangen om dichter bij God te komen, bij de liefde van de Schepper - zich vermengen met slechte en onzuivere motieven: spirituele trots en afscheiding van de medemensen. Omdat je je verstandelijk totaal niet bewust bent dat je dergelijke gevoelens koestert over je relatie met God, is het je taak om bij jezelf na te gaan óf en zo ja in hoeverre dit voor jou opgaat. Als je dat soort gevoelens ontdekt - zelfs al is het maar in beperkte mate - bedenk dan dat je in de ogen van God niet meer of beter bent dan wie ook.

Beschouw het gevoel dat je speciaal bent voor God maar als een overgangsfase in je ontwikkeling. Je verlangen naar en je liefde voor God bloeien al op terwijl je nog niet van je trots en eigenzinnigheid af bent. Door die twee tegengestelde stromingen zit je nu in deze tijdelijke toestand. Wees je er maar van bewust en beschouw het geen moment als juist en goed. Het is een onderdeel van het groeiproces en moet door jezelf zorgvuldig gezeefd en gezuiverd worden. Degene voor wie dit zou kunnen gelden moeten hun gevoelens maar eens onderzoeken als ze over God denken, als ze God ervaren, als ze ernaar streven om dichter bij Hem te komen. Zelfs als je voelt dat het allemaal goed lijkt, is er dan niet ergens dat verborgen gevoel dat je jezelf nooit hebt toegegeven - het gevoel dat jij voor God meer nabij en dierbaarder bent dan anderen? Zelfs bij mensen wier geloof nog niet echt is, kan dit gevoel al in de kern aanwezig zijn. Maar het komt sterker naar voren naarmate het geloof vollediger wordt. Dat is het overgangsproces waar ik het daarnet over had. Onderzoek jezelf hierop, vrienden, alsjeblieft. En als je erachter komt dat het voor jou zou kunnen opgaan, al is het maar minimaal, begin dan heel gewetensvol en geconcentreerd te werken aan de relatie met je medemensen. In mensen die zich bijzonder geliefd voelen door God vind je vaak een speciaal soort

onverdraagzaamheid, dikwijls zelfs arrogantie jegens anderen, misschien niet altijd in hun uiterlijke gedrag, maar wel in hun innerlijke houding. Kies in je meditatie eens iemand waar je niet overmatig veel respect voor hebt of misschien zelfs wel degene die je van alle mensen die je kent het minst mag lijden of degene aan wie je je bovenmatig ergert. Bedenk dan hoeveel God ook van deze speciale persoon houdt, net zoveel als van jou; zelfs als die ander spiritueel minder ontwikkeld is. Dit is een heel goede oefening, vrienden, precies het medicijn dat je nodig hebt.

De menselijke ziel is een heel ingewikkeld stuk 'machinerie', als ik het zo even mag noemen. Zuivering is niet gemakkelijk en vraagt veel tijd. Zuivering is ook niet alleen maar dat jij je fouten overwint. Zuivering is pas mogelijk als je veel van je behoeften en reacties, waarvan jij je nu nog totaal niet bewust bent, hebt begrepen. Al is het je uiteindelijke doel, perfectie kan dus nooit je onmiddellijke doel zijn. Houd het uiteindelijke doel in gedachten maar werk eerst aan het doel van nu zoals:
- het leren kennen en accepteren van jezelf zoals je bent;
- geen illusies over jezelf hebben;
- een gezonde houding tegenover je tekortkomingen vinden;
- leren leven volgens de regels van het leven en je niet te onttrekken aan de soms noodzakelijke problemen;

en ga zo maar door. Kortom: het omvat alles wat je hier leert. Pas als je dit hebt bereikt, ga je geleidelijk wat van je verkeerde neigingen veranderen en ga je anders reageren - niet eerder. Zuiver eerst je motieven, maak ze helder. Onderscheid in een en dezelfde actie of reactie de verkeerde van de goede motieven, dat is nu je taak. En als je geloof ontoereikend is, blijf ernaar streven. Want je bent een goed mens. En als goed mens wil je beter worden, meer geheeld, zuiverder, meer liefde gevend om meer goed om je heen te doen.

Zelfs als je dit voortdurend harde werken niet voor God kunt opbrengen omdat je er niet altijd zeker van bent dat Hij bestaat, doe het dan vanuit de liefde voor anderen, die een fundamenteel deel van je zijn. Het gebeurt vaak dat iemands wiens geloof nog zwak is, een grotere liefde voor anderen uitstraalt dan iemand wiens geloof sterk is en die - zoals eerder beschreven - een speciale positie in Gods ogen denkt in te nemen. Beide zijn voorbijgaande stadia. Op een dag zullen ze in volmaakte harmonie samenvallen.

Er is nog iets. Als je wordt beproefd - wat onvermijdelijk is - bid dan dat je denkvermogen niet te zeer verlamd raakt. Dat is namelijk wat meestal gebeurt als iemand zich in een moeilijke situatie bevindt. Houd vast aan deze gedachte: 'Vader, geef me een helder inzicht, ook al ben ik verward en ongelukkig op dit moment. Help me om niet te vergeten wat ik anders best weet. Laat me in deze situatie uw waarheid zien, niet zoals deze mij met mijn beperkte kijk op dit moment toeschijnt'. Als je in een netelige situatie zit, zie je de dingen totaal anders dan ze zijn, dat merk je vaak. Als je ervan overtuigd bent dat jouw negatieve visie de enige waarheid is, word je maar al te gauw wanhopig. Op zulke momenten vergeet je zelfs wat je anders heel goed weet. De krachten van het Kwaad, die je naar je toe getrokken hebt, verlammen je zozeer dat je niet meer kunt denken en zien wat je normaal meteen gedacht en heel duidelijk gezien zou hebben. Het komt niet bij je op om aan God de waarheid te vragen, omdat zelfs daarvoor je gedachten te zeer in duisternis gehuld zijn. Pas als je uit die duisternis komt, ben je verbijsterd dat je zo blind hebt kunnen zijn. Je kunt jezelf heel wat moeilijke uren besparen door je meteen tot God te wenden en door je dit feit te realiseren dat ik je hier heb uitgelegd. Bestrijd die tijdelijke blindheid door je gedachten en je onderbewuste te oefenen zich daaraan vast te houden. Oefen jezelf vóór de beproevingen komen, zodat je mentaal beter bent toegerust als ze er zijn.
En nu, vrienden, ben ik klaar voor jullie vragen".

VRAAG: Hoe komt het dat maar zo weinig mensen deze geestelijke waarheden toebedeeld krijgen en kennis hebben van een verbinding met de geestelijke wereld? Zijn wij zoveel beter dan anderen die niets over dit alles weten? Wat is het criterium voor het uitkiezen van wie naar zoiets als dit toe geleid wordt?

"Een verbinding met Gods geestelijke wereld komt weinig voor omdat het buitengewoon ingewikkeld is. De gevaren van het niet volhouden op dit pad bij het verkrijgen van verbinding met de goddelijke sferen – als de psychische vermogens eenmaal geoefend zijn – zijn groot. Menig medium begint op de juiste manier en komt later ten val vanwege zijn of haar trots of andere innerlijke struikelblokken. Goede kwaliteit op aarde is zeldzaam. Een slechte kwaliteit of middelmatigheid komt in alles meer voor, dus ook hierbij. Wat het criterium is voor het voorbestemd zijn om naar zo'n verbinding toe geleid te worden, wat natuurlijk een genade van God is, kan ik niet zomaar in een paar

woorden uitleggen. Ik zou willen zeggen dat de mensen in grote meerderheid nog niet klaar zijn om van deze leringen gebruik te maken. Ze moeten eerst nog heel veel andere dingen leren. Zij kunnen hun levenstaak op andere manieren vervullen waar ze ook staan. Ze zullen in situaties komen waarin de beslissing met hun vrije wil bepalend is voor het al of niet vervullen van deze incarnatie, net zoals dat gaat met de kennis die je ontvangt. Maar wat gevraagd wordt, is eenvoudig gezegd iets op een ander niveau.

Aan de andere kant bestaan er ook mensen die zo hoog ontwikkeld zijn dat zij een dergelijke hulp niet nodig hebben – of deze zelfs niet zouden moeten krijgen. Er wordt van ze verwacht dat ze vanwege hun hogere ontwikkeling antwoorden in zichzelf vinden. Dus zowel mensen met een hogere ontwikkeling dan die van jou zelf als mensen met een lagere ontwikkeling kunnen in dit specifieke leven in een bestaande godsdienst vinden wat ze nodig hebben. Zij kunnen de essentie daarin vinden en voortbouwen op de waarheid die in elke godsdienst gevonden kan worden en ze hoeven daarbij geen acht te slaan op de menselijke dwalingen. Dit is voor een mens een besluit op zichzelf. Wie naar de stem binnenin zichzelf luistert zal intuïtief op het spoor komen wat hij voor dit leven nodig heeft, wat hij cultiveren moet, waar hij bij zijn ontwikkeling de meeste nadruk op moet leggen. Wie naar geestelijke ontwikkeling streeft zal uiteindelijk contact met de goddelijke wereld krijgen, of dit nu door mediumschap of op een andere manier gebeurt. En het is het doel van de geesten van Gods goddelijke orde om jullie allemaal zover te brengen dat jullie op de een of andere manier een persoonlijk contact hebben, niet per se door mediumschap. Maar waar de behoefte aan het soort hulp en onderwijs, zoals die door de geestelijke wereld kan worden gegeven, wordt erkend, zal er leiding voor het verschaffen van deze mogelijkheid aan deze persoon zijn. En wat betreft degene die naar een groep als deze is toe geleid, dit betekent dat er een goede reden is die niet veronachtzaamd zou moeten worden. Het gebeurde omdat het op die manier gepland was, omdat dit voor jou de beste manier is om je te ontwikkelen en je levenstaak te vervullen. Ik zal niet zo ver gaan om te beweren dat dit je *enige* kans is en dat als je die niet grijpt je verdoemd zult worden. Maar ik zeg wel, wanneer je een dergelijke leiding in jouw leven hebt ervaren, laat die niet lichtvaardig liggen. Beschouw het niet als een samenloop van omstandigheden, dat je er zo maar van hoorde en er dan naar kijkt alsof je iets zou zien dat alleen je verbeelding zou prikkelen. Probeer te zien dat er iets meer aan de hand

is. Ga er wat dieper op in. Je aanwezigheid hier dient een goed doel. Door deze hulp zul je antwoorden in jezelf vinden en problemen oplossen die je anders alleen met oneindig veel grotere moeilijkheden zou kunnen oplossen, als het al lukte. Niet dat dit de *enige* manier is om ze op te lossen, zoals ik net zei, maar als je blind voor deze hulp bent, die groter en directer is dan vele andere soorten hulp, is het waarschijnlijk dat je zelfs nog meer afgesloten bent voor andere middelen, die je de uitweg tonen. De weg die de geesten uit Gods wereld laten zien, verschaffen een mogelijkheid om jou het gereedschap te geven dat je nodig hebt om een overwinning over je lagere zelf te behalen en je van je innerlijke ketenen te bevrijden, die andere wegen niet zo duidelijk laten zien. Dus het feit dat je hier naar toe bent geleid, is niet noodzakelijkerwijs omdat je een 'uitverkorene' bent en hoger staat dan ieder ander; maar dit is voor je huidige ontwikkeling de beste manier. En je hebt misschien in vorige levens verdiensten gerealiseerd die je je voordat je incarneerde op deze manier ten nutte wilde maken, in plaats van ze in een andere vorm te gebruiken."

VRAAG: Worden mensen met emotionele problemen of zelfs met een gespleten persoonlijkheid daarmee geboren – hebben ze dat met zich meegebracht of hebben ze dat altijd in dit leven gekregen?

"Oh, nee, het is niet in dit leven verkregen. Wanneer er een werkelijk ernstige verstoring bestaat, kan die niet alleen in dit leven ontstaan zijn. Wat in dit leven ontstaan is, kan nooit zo krachtig en ernstig zijn. De oorzaak van een ernstig probleem is niet slechts in één vroegere incarnatie te vinden maar waarschijnlijk in vele. Het is een kettingreactie. Als een ziel zijn taak, zijn ontwikkeling, zijn zelferkenning uit de weg gaat, als hij zijn eigen problemen ontwijkt en dus in een incarnatie niet volbrengt waarvan verondersteld wordt dat hij dat zou doen, moet het probleem in de volgende incarnatie wel erger worden. Dat is de reden waarom ik altijd zo de nadruk leg op: wat je nu kunt bereiken, betekent zo veel minder inspanning en narigheid later. Je hebt er geen idee van hoeveel moeite je je daarmee bespaart. Als ik zeg 'bespaart', bedoel ik dit niet in de zin van straf of iets melodramatisch of drastisch. Maar hoe langer je je eigen problemen en innerlijke moeilijkheden ontwijkt, hoe meer ze in je rond woelen. En in de volgende incarnatie breng je dit probleem met je mee. Welnu, in een ziel die maar door en door en doorgaat met het uit de weg gaan van een kwestie, zal er uiteindelijk een incarnatie komen

waarin het niet langer mogelijk is om dit probleem te ontwijken. Tegen die tijd is het innerlijke conflict zoveel erger geworden dat de persoon door *zijn eigen* verwaarlozing in het verleden gedwongen wordt om het eindelijk aan te pakken en zichzelf onder ogen te zien. Op die manier werkt de karmische wet. Iets waarvan je vaak denkt dat het wreed is, is het meest weldadige in de wereld. Want als de karmische wet niet op zo'n manier zou werken dat je eigen uitvluchten je uiteindelijk in zo'n situatie terecht doen komen, dat je die niet langer kunt ontwijken, zou je zelfs nooit uit de vicieuze cirkel kunnen komen. De karmische wet is dus de meest barmhartige die er is, zelfs als hij op het moment zelf, met het weinige dat je ziet, wreed en hard schijnt. Maar hij is het niet, vrienden, omdat jullie altijd de neiging hebben om te oordelen op grond van het piepkleine detail en de beperkte visie die jullie tot je beschikking hebben uit een geweldig groot geheel. En dit grotere geheel veronachtzamen jullie, gelukkig, ook, wat dat betreft, maar dat raakt andere problemen. Dus om terug te komen op je vraag, ieder persoonlijk probleem, als het ernstig is, is beslist het product van de vele keren dat het zelf in vroegere levens kwesties uit de weg gegaan en ontvlucht is.

VRAAG: Wilt U nog meer vertellen over het probleem van zelfmoord? Op welke manieren en met welke gevolgen manifesteert het zich in de geest en wat zijn de gevolgen al naargelang de verschillende beweegredenen en omstandigheden die iemand tot die daad in het leven brengen?

"Het motief voor het plegen van zelfmoord is weer hetzelfde basisprobleem dat ik tevoren heb genoemd, tenminste in de overgrote meerderheid van de gevallen: het ontlopen en wegvluchten van de moeilijkheden die je of in vorige levens of in het huidige echt zelf hebt geschapen. En dit is natuurlijk een grove schending van de goddelijke wet. Daar moet je voor boeten. Er bestaan verzachtende omstandigheden, bijvoorbeeld als iemand heel erg ziek is en door dermate erge pijnen gekweld wordt dat hij daardoor niet meer het vermogen heeft om na te denken. Dit zijn verzachtende omstandigheden en zij worden in beschouwing genomen. Maar dat betekent niet dat hij niet helemaal tot het einde toe door datgene heen moet gaan wat hij uit de weg is gegaan. Want niemand krijgt meer te verdragen dan waar hij of zij toe in staat is. En elke ellende is slechts het gevolg van een oorzaak die door het zelf in het leven werd geroepen en daarom ook door het zelf moet worden opgelost, en die het zelf moet doormaken.

Hoe eerder je dit inziet en je emoties traint om deze basiswet te aanvaarden, wat je verstand misschien al doet, hoe gezonder het voor je zal zijn – hoe kleiner het gevaar is dat je, tenminste emotioneel gesproken, mocht geloven dat datgene waaronder je lijdt, vermeden had kunnen worden als andere mensen anders gehandeld zouden hebben of als het leven alleen maar 'vriendelijker' voor je was geweest. Dus zelfs onder zo'n verzachtende omstandigheid moet je op een andere manier, misschien in de geestelijke wereld misschien in een ander aardeleven, door het lijden dat je vermeden hebt heen gaan. Het hangt er van af en je kunt hier niet generaliseren.

Er is één uitzondering, namelijk wanneer iemand bezeten is. Bezetenheid is zoals jullie weten een karma. Het is waar dat in veel gevallen in de beginstadia bezetenheid tot op zekere hoogte bevochten kan worden. Maar als je niet al je kracht verzamelt en je er helemaal op concentreert, heb je dit karma te dragen. In het geval van bezetenheid is de geest buiten het lichaam en een onzuivere geest neemt bezit van het lichaam. In zo'n geval wordt de zelfmoorddaad aan de geest die bezit van het lichaam heeft genomen toegerekend en niet aan de geest die ten tijde daarvan hulpeloos is en slechts met grote smart toekijkt zonder in staat te zijn om er iets aan te doen. Dan vormt dit een lijden waar beiden door heen moeten gaan, en dat is, wederom, juist en werkt ten goede.

Wat betreft de gevolgen is het dikwijls zo – en we kunnen hier weer niet generaliseren, er zijn uitzonderingen – dat, zoals sommigen van jullie onlangs hebben gezien, diegene die zelfmoord heeft gepleegd, net zolang door deze handeling heen zal moeten gaan als het natuurlijke leven volgens plan geduurd zou hebben, tenzij zijn ziel in staat is om zich tot God te wenden en dingen te overdenken en een andere houding aan te nemen en op die manier de bereidheid te krijgen om de problemen die hij vermeden heeft onder ogen te zien en op zijn schouders te nemen. Als dit gebeurt, zal de procedure voor, gedurende en na de zelfmoord – en die periode is zoals je je goed kunt voorstellen een uiterst pijnlijke – beëindigd worden; en de betreffende ziel zal dan naar een sfeer worden geleid waar hij de gelegenheid zal hebben om de problemen die hij uit de weg is gegaan onder ogen te zien en vervuld te worden hoewel op een moeilijker manier dan om te beginnen mogelijk zou zijn geweest.

Ik denk dat jullie allemaal wel weten dat een van de belangrijkste

factoren bij de beweegredenen om zelfmoord te plegen schaamte is. Mensen plegen veel minder vaak zelfmoord uit lichamelijke pijn dan uit schaamte. Zelfs als oppervlakkig gezien de motieven anders lijken te zijn, zal in veel gevallen blijken dat de onderliggende factor schaamte is. En wat is schaamte anders dan een vorm van trots? Je schaamt je ervoor om andere mensen onder ogen te komen met iets dat hen direct in verlegenheid brengt. Natuurlijk is de beweegreden ook vaak het niet bereid zijn om de verantwoordelijkheden en de pijn van het leven op zich te nemen. En schaamte als beweegreden hoort ook in deze categorie thuis, maar het ontvluchten van het leven kan veel aspecten hebben.

Jullie zullen je gemakkelijk kunnen voorstellen dat het inderdaad buitengewoon weinig zal voorkomen dat iemand, die verstrikt is in dit zich voortdurend herhalend proces van zelfmoord dat hij telkens weer opnieuw beleeft, de kracht zal vinden om zelfs maar aan iets te denken, laat staan om zijn houding die hem in de eerste plaats tot deze daad heeft aangezet te veranderen. Het zou voor de daad veel makkelijker zijn geweest om zo'n verandering van houding te bewerkstelligen dan gedurende deze verschrikkelijke ervaring. Ieder van jullie ervaart hetzelfde, zij het in geringere mate, in je dagelijks leven. Als de dingen verhoudingsgewijs goed lopen is het makkelijker om je tot God te wenden, je eigen houding opnieuw aan een onderzoek te onderwerpen dan wanneer je midden in bepaalde soorten pijn en verwarring verkeert. Ik zeg jullie daarom, bereid je op deze tijden van beproeving voor wanneer het niet zo moeilijk is. De ziel die zo'n daad begaan heeft, ervaart hetzelfde als waar jullie dikwijls doorheen gaan, namelijk het onvermogen om op zo'n ogenblik aan iets te denken, maar dan in een oneindig veel sterkere mate. Zelfmoord veroorzaakt een geweldige schok in het hele zenuwgestel van een mens. Deze schok is meestal zo groot dat de persoon op dat ogenblik zelfs dingen vergeten is die hij heel vanzelfsprekend wist toen hij niet in een shocktoestand verkeerde. De persoon met al zijn geestvermogens is er eenvoudigweg niet helemaal. Het gebeurt inderdaad zelden dat hij zichzelf hoe dan ook uit deze toestand kan bevrijden voordat zijn tijd om zou zijn. Maar in individuele gevallen kan de genade Gods werkzaam zijn. Misschien kan onder speciale omstandigheden een vroegere verdienste van de ziel in een vroegere incarnatie gebruikt worden om hem een beetje eerder te bevrijden dan anders volgens de wet mogelijk zou zijn. Het was de bedoeling dat deze bijzondere verdienste in een latere incarnatie gebruikt zou worden en dan van voordeel zou zijn geweest. En nu kan hij gebruikt worden met als doel een snellere verlossing van deze

procedure, en hij zal dan enkele nieuwe verdiensten moeten verwerven om het voordeel te genieten dat met deze bijzondere verdienste voor de incarnatie in kwestie gepland was.

Misschien opent dit een nieuw perspectief voor jullie, vrienden. Jullie hebben allemaal in vorige levens of in dit leven veel verdiensten verworven die jullie niet altijd in deze incarnatie ontvangen. Daar zijn goede en verstandige redenen voor. Er gaat een tijd aanbreken waarin het nut van deze verdiensten meer voor jullie zal betekenen. Het is tevens misschien ook zo dat jullie nu niet door bepaalde tekortkomingen heen leven die ook voor een latere periode bewaard worden. Het zou nu te moeilijk voor jullie zijn. Dit wordt allemaal in een buitengewoon grote wijsheid en goedheid beoordeeld. Maar wat de tekortkomingen betreft die jullie mogelijk wachten, hebben jullie in dit leven de mogelijkheid om ze teniet te doen door je dubbel zo hard in te spannen.

Zo kan het ook gaan met een ziel die zelfmoord gepleegd heeft, die een verdienste gegeven wordt om hem een beetje eerder van deze ervaring te bevrijden. Hij kan in principe in bepaalde gevallen op een vroeger moment daarvan bevrijd worden, maar dat betekent nooit dat hij precies datgene wat hij geprobeerd heeft te vermijden niet onder ogen hoeft te zien en daar niet doorheen hoeft te gaan. Alle schaamte, vernederingen, pijn van het alleen zijn of wat het ook maar is, moet onder ogen worden gezien, en de oorzaak moet in de eigen persoonlijkheid en niet daarbuiten gezocht worden, en in de eerste plaats welke gedachte tot deze vlucht leidde."

VRAAG: Je zei dat zo'n ziel naar een sfeer geleid wordt waar hij de gelegenheid heeft om te leren en door de ervaring heen te gaan. Betekent dit dat in deze sferen soortgelijke verleidingen als in het leven bestaan? Laten we zeggen dat de ziel een diefstal of moord begaan heeft en uit een verkeerd soort berouw zelfmoord pleegt. Betekent dit dat hij zo'n ervaring opnieuw in een sfeer kan doorleven?

"Nee, in een sfeer kan hij niet op een manier zoals op aarde in de verleiding gebracht worden. Maar wat hij aan de andere zijde kan beleven, is zijn verkeerde daad onder ogen zien. Hij zal in een latere incarnatie op aarde beproefd worden voorzover het de begane diefstal of moord betreft. Dat deel zal hij in deze aardse sfeer moeten leren.

Maar het onder ogen zien van zijn verkeerde reactie, het leren van het juiste soort berouw, van het doorleven van de vernedering en bepaalde gevolgen, daar kan hij in een sfeer doorheen gaan. Hij zal bijvoorbeeld anderen ontmoeten, niet dezelfde mensen die hij op aarde zou zijn tegengekomen, maar dat doet er niet toe. Zij hebben misschien dezelfde karaktertrekken als diegenen die hij op aarde uit de weg probeerde te gaan; hij zal dan door soortgelijke situaties heen gaan om op bepaalde manieren toe te geven, te boeten. Hij zal dat moeten nakomen en leren om zijn schuld toe te geven en de vernedering die daar een gevolg van is voor lief te nemen. Dat alles kan in een zuiveringssfeer worden geleerd. Toegegeven, het zal meer tijd vergen dan op aarde maar het is mogelijk om er daar een begin mee te maken en het in een latere incarnatie af te maken. Hij zal ook in deze latere incarnatie met soortgelijke omstandigheden te maken krijgen zodat hij aan dezelfde verleiding bloot zal komen te staan die hem tot de misdaad bracht. Dit heeft alleen niets meer te maken met de eigenlijke zelfmoord, maar raakt aan een ander probleem.

VRAAG: Met andere woorden, deze uitleg rekent af met de theorie van Freud over de levensdrift en de doodsdrift?

“Helemaal.”

VRAAG: Is het een verkeerde lering?

“Dat is het. Ik wil misschien één kanttekening maken. Deze lering kan op een wat andere manier geïnterpreteerd worden en dan heeft hij zeker zin. Als je de woorden leven en dood in hun geestelijke betekenis opvat, dan bevat de lering een element van waarheid omdat zoals je weet er in je hogere zelf altijd de drang naar geestelijk leven is. En wat is geestelijk leven? – vrij zijn van de schending van de geestelijke wet. En dit houdt een bevestiging in van het ja zeggen tegen dit aardse leven waarin je de mogelijkheden gegeven worden om te volbrengen. Het is Gods wil dat je je leven in de geestelijke zin voluit leeft. Deze drang drukt zich ook daarin uit dat je vasthoudt aan je lichamelijke leven. En geestelijke dood is vervat in het lagere zelf dat op een magnetische manier verbonden is met de wereld van de duisternis, die God en Zijn wetten ontkent. In deze neiging is de ontkenning van het leven, zowel het geestelijke als het fysieke, gelegen. Wanneer je de wetten van het leven waarin je het leven en jezelf tegen moet komen, ontkent, is hierin een doodswens vervat als een soort bijproduct. Deze doodswens

manifesteert zichzelf niet altijd zo sterk dat hij leidt tot het plegen van zelfmoord. In mindere mate is hij te vinden in elke ontkenning van wat dit leven je brengt en van je vraagt."

VRAAG: Ik zou heel graag willen weten hoe het een vriend van mij verging die zelfmoord pleegde.

"Ik heb wat tijd nodig om te zien of ik die informatie nu kan krijgen. Zo niet dan zou ik je moeten vragen om de vraag de volgende keer nog een keer te stellen, maar ik zal kijken. Ik heb wat tijd nodig. Ja, ik kan een beeld krijgen dat aan mij is doorgegeven. Deze persoonlijkheid heeft een psychologische draai die tamelijk ingewikkeld en niet erg gebruikelijk is. Ik kan hier deze keer niet op ingaan en het zou mij ook niet toegestaan zijn om dat te doen. Het zou tegen de geestelijke wet zijn om dit allemaal te onthullen. Ik kan alleen zeggen dat er in deze persoon twee erg sterk strijdige neigingen bestaan – en vreemd genoeg, beste vriend, heel erg in de zin zoals we die zojuist wat eerder besproken hebben. Er is namelijk een sterke neiging tot geestelijk leven en een even sterke neiging tot geestelijke dood. Beide zijn erg sterk ontwikkeld. Ze bestaan, zogezegd, naast elkaar. Dit komt in die mate niet erg algemeen voor. Maar het vond zijn oorsprong in veel vroegere incarnaties. Wanneer je dit allemaal weet en ook wat hier naar toe leidde, wordt het heel duidelijk en begrijpelijk. Nu moet hij door wat ik net uitgelegd heb heen gaan. Hij moet des te meer door alles heen gaan omdat hij het geestelijke begrip heeft. Bidden helpt altijd. Het is een licht dat deze ongelukkige en arme geesten – of ze nu zelfmoord gepleegd hebben of op andere manieren lijden – ervaren als een soort verlichting en hoop. Ik zal niet beweren dat gebed de wet en waar zij doorheen moeten gaan, zal veranderen. Zij moeten er eenvoudig doorheen en geen gebed kan dat veranderen. Maar gebed brengt kortstondig licht dat hen hoop en verlichting geeft, en dat hun misschien zelfs wat kracht geeft om na te denken en zichzelf te vinden. En daarom is het erg goed om voor arme zielen te bidden. In dit verband mag ik jullie misschien een interessante waarneming in herinnering brengen. Ik heb dikwijls tegen jullie gezegd dat alle godsdiensten waarheid en dwaling bevatten. Welnu, jullie weten dat in de katholieke kerk veel voor overleden en ongelukkige geesten wordt gebeden. En jullie gaan nu de waarde hiervan zien. Het brengt in feite hulp en licht voor de lijdende zielen. Jullie realiseren je dat aan de andere kant de protestantse godsdiensten het gebed voor de zogenoemde doden helemaal afgeschaft hebben. Dit bevat eveneens

een element van waarheid omdat men zich realiseerde dat gebed niet kan veranderen wat een ziel gezaaid en geoogst heeft. In dat opzicht bevat ditzelfde tegenovergestelde idee dus ook een element van waarheid. Dit geeft jullie mogelijk iets om over na te denken, ook in verband met andere onderwerpen, waar verschillende godsdiensten contrasterende dingen over een en hetzelfde onderwerp beweren. En in beide overtuigingen zijn elementen van waarheid te vinden. Je kunt een ziel niet redden door alleen maar voor hem te bidden. Dat is waar. Maar je kunt hem wel heel erg helpen.

En nu, vrienden, ga ik jullie verlaten en mij terugtrekken in mijn wereld. Ontvang Gods zegen voor je lichaam, je ziel en je geest. Wees open en ontvankelijk voor deze zegen – een werkelijkheid en niet alleen maar een stijlfiguur.

Ga in vrede, wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1958
Oorspronkelijk uitgeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Occupation with Self - Right and Wrong Faith'.
Vertaling in 1992 door Ernst Winkler; aangevuld in 2006 door Paul Avis
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*